

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Kiss Domonkos ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Gyöngyösi Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen helyi adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 11.K.34.100/2007. számon indított és ugyanezen bíróság 2008. április 25-én kelt 11.K.34.100/2007/4. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 11.K.34.100/2007/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 150.000 (egyszázötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 180.600 (egyszáznolcvanezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél iparűzési adó és pénzügyi ellenőrzést rendelt el 2000-2004. adóévekre vonatkozóan, valamint a 2005. évi iparűzési adóelőleg befizetése tárgyában.

Az elsőfokú adóhatóság a felperes terhére 2001-2004. évre adókülönbözetet állapított meg.

A fellebbezés folytán eljáró alperes az elsőfokú határozatot részben megsemmisítette, részben megváltoztatta a 2000. évre vonatkozó megállapításokat elévülés miatt törölte.

A felperes keresetében e határozat hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú adóhatóság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. A felperes két ok miatt sérelmezte a határozatot. Részben állította, hogy 2004. május 1-jét követően nem terheli iparűzési adó fizetési kötelezettség, részben sérelmezte, hogy a távfűtési díjak anyagként való elszámolása jogszerűen történt, az adóhatóság ezzel kapcsolatos megállapításai jogszerűtlenek.

A jelen eljárás tárgyát képezően a felperes második kifogásával kapcsolatban folyt le a peres eljárás. Az első állásponttal

kapcsolatosan a felperes keresetétől elállt, e vonatkozásban a per megszüntetésre került.

A felperes változatlanul fenntartotta a távfűtési díj elszámolása tekintetében benyújtott keresetét. Álláspontja szerint az alperes határozata ellentétes volt a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Szv.tv.) 78. § /3/ bekezdésével, valamint a 2001. november 22-én kelt 432. számú számviteli levél iránymutatásával.

A felperes hivatkozott továbbá a számviteli törvényt magyarázó 82/2006. számú számviteli kérdésben foglaltakra is, amely szerint az anyagköltség fogalmába valamennyi fűtőanyag beleszámít, így nincs jelentősége annak, hogy ezt az anyagot milyen tevékenység során használja fel és számolja el anyagköltségként a vállalkozó.

Az alperes kérte a kereset elutasítását és fenntartotta azt az álláspontját, hogy távhő szolgáltatás esetén az anyagköltséget nem változatlan formában értékesítik tovább, hanem hőenergiává alakítják, ezért ez a helyi közüzem szolgáltatásaként értékesül.

A Fővárosi Bíróság 11.K.34.100/2007/4. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság a számviteli törvény 3.§ /7/ bekezdés 1) pontjában található igénybe vett szolgáltatások meghatározása, valamint a hivatkozott 78.§ /3/ bekezdése alapján úgy értelmezte, hogy a távhő-szolgáltatás esetén a távhő-díj elszámolása igénybe vett szolgáltatásnak minősül.

Ebből következően helyesen járt el az adóhatóság, amikor a távhő-szolgáltatás díját nem az anyagköltség körébe sorolta.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát.

A felperes továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy a távhő-szolgáltatási díj megfelelt az Sztv. anyagköltségre vonatkozó definíciónak, összhangban az általa hivatkozott számviteli levél és számviteli kérdésben foglalt iránymutatással.

A felperes hangsúlyozta, hogy távfűtés esetében a felhasznált energiahordozó az ellenérték fejében vásárolt melegvíz azt a felperes energiahordozói minőségben vásárolja meg, az abban tárolt hőenergiát használja fel fűtési célra, éppen úgy mintha elektromos energiát, vagy gázt vásárolt volna ugyanezen célból. Ebből következik, hogy nincs lehetőség az egyes energiahordozók közötti különbségtételnek sem jogi, sem elvi alapokon.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A perben vitatott jogkérdés az volt, hogy a távfűtési díj költsége anyagköltségnek minősül-e, és e szerinti elszámolása helytálló volt-e.

A helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (Htv.) 52. § 36) pontja szerint a kettős könyvvitelt vezető vállalkozások esetében a számvitelről szóló törvény határozza meg, mi minősül anyagköltségnek. A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 78. § /1/ és /2/ bekezdése, valamint a 82/2006. számú számviteli kérdésben rögzítettek értelmében a gazdálkodó valamennyi felhasznált energiahordozó értékét (szilárd, folyékony és gáznemű energiahordozók, illetve a villamos energia felhasználás értékét a fizetett (fizetendő) vízdíjak összegével együtt anyagköltségként rendeli elszámolni. Ez alól kivételt képez azonban a távhő-szolgáltatás, beleértve a melegvíz-szolgáltatást is, valamint a csatorna használatáért fizetett ellenérték, figyelemmel arra, hogy ilyen esetekben, perbeli esetben a távhő-szolgáltatásnál nem változatlan formában történik az energiahordozó beszerzése. Az energiahordozó ugyanis átalakul hőenergiává, amelyet a távhő-vezeték hálózaton keresztül juttat el a megrendelőhöz, vagyis ebben az esetben már a helyi közmű szolgáltatást értékesít. Ezt az álláspontot alátámasztotta a távhő-szolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény, valamint a 65/2007-es számviteli kérdésre adott válasz.

A Legfelsőbb Bíróság egyetértett az elsőfokú ítéletben kifejtett jogi állásponttal. Tehát végső következtetésként azzal, hogy a távhő-szolgáltatás díja igénybe vett szolgáltatás díjának minősül, ezért a helyi adóhatóság helytállóan jutott arra az álláspontra, hogy az anyagköltségek között nem volt elszámolható.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az alperes határozata és az elsőfokú bíróság ítélete jogszabályt nem sértett, ezért azt a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján kötelezte felülvizsgálati perköltség fizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § /1/ bekezdése valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2009. május 21.

**Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Danziger Éva sk. előadó bíró,
Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró**